

মধুবন

“কৰ্মাতীত স্থিতিৰ গূঢ় পৰিভাষা”

আজি বিদেহী বাপদাদাই নিজৰ বিদেহী স্থিতিত স্থিত হৈ থকা শ্ৰেষ্ঠ সন্তানসকলক চাই আছেঁহক। প্ৰত্যেক বৰাহ্মণ আত্মা বিদেহী হোৱাৰ বা কৰ্মাতীত হোৱাৰ শ্ৰেষ্ঠ লক্ষ্য লৈ সম্পূৰ্ণ স্থিতিৰ সমীপত আহি আছে। গতিকে আজি বাপদাদাই সন্তানসকলৰ কৰ্মাতীত বিদেহী স্থিতিৰ সমীপতক চাই আছিল যে কোন কোন কিমান সমীপত আহি পাইছে, বৰহমা বাবাক কিমানলৈকে অনুসৰণ কৰিছে বা কৰি আছে? পিতাৰ সমীপ আৰু সমান হোৱাটোৱে সকলোৰে লক্ষ্য। কিন্তু বাস্তৱত কৰমানুসৰি হৈ যায়। এই দেহত থাকি বিদেহী অৰ্থাৎ কৰ্মাতীত হোৱাৰ দৃষ্টান্ত সাকাৰত পিতা বৰহমাক দেখিলা। তেন্তে কৰ্মাতীত হোৱাৰ বিশেষত্ব কি? যেতিয়ালৈকে এই দেহ আছে, কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ সৈতে এই কৰ্মক্ষেত্ৰত ভূমিকা পালন কৰি আছে, তেতিয়ালৈকে কৰ্ম অবিহনে এক চেকেণ্ডো থাকিব নোৱাৰা। কৰ্মাতীত অৰ্থাৎ কৰ্ম কৰিও কৰ্মৰ বন্ধনৰ পৰা নিলগত। এটা হ'ল বন্ধন আৰু আনটো সম্বন্ধ। কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰ্মৰ সম্বন্ধত অহাতো বেলেগ কথা, কৰ্মৰ বন্ধনত বান্ধ খাই যোৱা সেয়া বেলেগ কথা। কৰ্মবন্ধনে কৰ্মৰ সীমিত ফলৰ বশীভূত কৰি দিয়ে। বশীভূত শব্দটিয়েই সিদ্ধ কৰে যে যিকোনো লোকৰে বশ হৈ যায়। বশ হৈ যোৱাজন ভূতৰ নিচিনাকৈ দিগ্ভৰান্ত হৈ ফুৰোঁতা হৈ যায়। যিদৰে অশুদ্ৰ আত্মা ভূত হৈ যেতিয়া প্ৰৱেশ কৰে তেতিয়া মনুষ্য আত্মাৰ কি অৱস্থা হৈ যায়? পৰৰ বশ হৈ দিগ্ভৰান্ত হৈ ফুৰে। এনেকৈ কৰ্মৰ বশীভূত অৰ্থাৎ কৰ্মৰ বিনাশী ফলৰ ইচ্ছাৰ বশীভূত হ'লে তেতিয়া কৰ্ময়ো বন্ধনত বান্ধি বুন্ধিৰ দ্বাৰা দিগ্ভৰান্ত কৰাই থাকে। ইয়াক কোৱা হয় কৰ্মবন্ধন, যিয়ে নিজকো অশান্ত কৰে আৰু আনকো অশান্ত কৰে। কৰ্মাতীত অৰ্থাৎ কৰ্মৰ বশ হওঁতা নহয় কিন্তু মালিক হৈ, ইতা-কৰ্তা হৈ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ সম্বন্ধত আছে, বিনাশী কামনাৰ পৰা উপৰাম (অনাসক্ত) হৈ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰায়। আত্মা মালিকক কৰ্মই নিজৰ অধীন কৰি নিদিয়ক কিন্তু অধিকাৰী হৈ কৰ্ম কৰাই থাকক। কৰ্মেন্দ্ৰিয়সমূহে নিজৰ আৰক্ষণত আকষিত কৰে অৰ্থাৎ কৰ্মৰ বশীভূত হয়, অধীন হয়, কৰ্ম বন্ধনত বান্ধ খায়। কৰ্মাতীত অৰ্থাৎ ইয়াৰ পৰা অতীত অৰ্থাৎ উপৰাম। চকুৰ কাম হ'ল চোৱা কিন্তু চোৱাৰ কৰ্ম কৰাওঁতাজন কোন? চকু কৰ্ম কৰোঁতা হয় আত্মা কৰ্ম কৰাওঁতা হয়। তেন্তে কৰাওঁতা আত্মা কৰোঁতা কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ বশীভূত হৈ গ'লে - ইয়াক কোৱা হয় কৰ্মবন্ধন। কৰাওঁতা হৈ কৰ্ম কৰোৱা - ইয়াক কোৱা হ'ব কৰ্ম সম্বন্ধত অহা। কৰ্মাতীত আত্মা সম্বন্ধত আছে কিন্তু বন্ধনত নাথাকে। কেতিয়াবা কেতিয়াবা কোৱা নহয় যে ক'ব খোজা নাছিলোঁ কিন্তু কৈ দিলোঁ, কৰিব বিচৰা নাছিলোঁ কিন্তু কৰি দিলোঁ। ইয়াক কোৱা হয় কৰ্মৰ বন্ধনত বশীভূত আত্মা। এনেকুৱা আত্মাক কৰ্মাতীত স্থিতিৰ সমীপত বুলি ক'বা নে দূৰৈত বুলি ক'বা?

কৰ্মাতীত অৰ্থাৎ দেহ, দেহৰ সম্বন্ধ, পৰ্দাখ, লৌকিক বা অলৌকিক দুয়ো প্ৰকাৰৰ সম্বন্ধৰ পৰা, বন্ধনৰ পৰা অতীত অৰ্থাৎ উপৰাম। যদিও সম্বন্ধ শব্দটি কোৱা হয় - দেহৰ সম্বন্ধ, দেহৰ সম্বন্ধীয়সকলৰ সম্বন্ধ, কিন্তু দেহ বা সম্বন্ধৰ যদি অধীন হয় তেন্তে সম্বন্ধও বন্ধন হৈ যায়। সম্বন্ধ শব্দটি উপৰাম আৰু স্নেহীৰ অনুভৱ কৰাওঁতা হয়। এতিয়াৰ সকলো আত্মাৰ সম্বন্ধ, বন্ধনৰ ৰূপত সলনি হৈ গৈছে। যেতিয়া সম্বন্ধ, বন্ধনৰ ৰূপ হৈ যায় তেতিয়া বন্ধনে সদায় কিবা নহয় কিবা প্ৰকাৰে অশান্ত কৰি থাকিব, দুখৰ লহৰ অনুভৱ কৰাব, বিষণ্ণতাৰ অনুভৱ কৰাব। বিনাশী প্ৰাপ্তি হোৱা সৎসৎবও অলপকালৰ বাবে সেই প্ৰাপ্তিসমূহৰ সুখ অনুভৱ কৰিব। সুখৰ লগতে এতিয়াই প্ৰাপ্তি-স্বৰূপৰ অনুভৱ হ'ব, এতিয়াই প্ৰাপ্তি হোৱা সৎসৎবও অপ্ৰাপ্ত স্থিতিৰ অনুভৱ হ'ব। ভৰপূৰ হোৱা সৎসৎবও নিজক খালী খালী অনুভৱ কৰিব। সকলো থকা সৎসৎবও ‘আৰু কিবা লাগে’ - এনেকুৱা অনুভৱ কৰি থাকিব আৰু য'ত ‘লাগে লাগে’ আছে ত'ত কেতিয়াও সন্তুষ্টি নাথাকিব। মনো ৰাজী (সম্মত), তনো ৰাজী হৈ থাকিব, অন্যও ৰাজী হৈ থাকিব - এয়া সদায় হ'ব নোৱাৰে। কিবা নহয় কিবা কথাত নিজৰ প্ৰতি নাৰাজ (বিতুষ্ট) বা অন্যৰ প্ৰতি নাৰাজ নিবিচাৰিলেও হৈ থাকিব কিয়নো নাৰাজ অৰ্থাৎ ‘ন ৰাজ’ অৰ্থাৎ বহস্যক বুজা নাই। অধিকাৰী হৈ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰোৱাৰ বহস্যক বুজা নাই। গতিকে নাৰাজেই হ'ব নহয় জানো। কৰ্মাতীত কেতিয়াও নাৰাজ নহ'ব কিয়নো তেওঁ কৰ্ম-সম্বন্ধ আৰু কৰ্ম-বন্ধনৰ বহস্যক জানে। কৰ্ম কৰা কিন্তু বশীভূত হৈ নহয়, অধিকাৰী মালিক হৈ কৰা। কৰ্মাতীত অৰ্থাৎ নিজৰ পূৰ্বৰ কৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচৰ বন্ধনৰ পৰাও মুক্ত। লাগিলে পূৰ্বৰ কৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচৰ ফলস্বৰূপে শৰীৰৰ বেমাৰ হওক, মনৰ সংস্কাৰৰ অন্য আত্মাসকলৰ সংস্কাৰৰ সৈতে সংঘৰ্ষও হওক কিন্তু কৰ্মাতীতজনে, কৰ্মভোগৰ বশ নহৈ মালিক হৈ নিষ্পত্তি কৰাব। কৰ্মযোগী হৈ কৰ্মভোগ নিষ্পত্তি কৰা - এয়া হৈছে কৰ্মাতীত হোৱাৰ লক্ষণ। যোগেৰে কৰ্মভোগক হৰিত হৈ শূলৰ পৰা কাঁইট কৰি ভস্ম কৰা অৰ্থাৎ কৰ্মভোগক সমাপ্ত কৰা। ব্যাধিৰ ৰূপ যাতে নহয়। যি ব্যাধিৰ ৰূপ হৈ যায় তেওঁ সদায় নিজৰ ব্যাধিৰেই বৰ্ণনা কৰি থাকিব। মনতো বৰ্ণনা কৰিব আৰু মুখেৰেও বৰ্ণনা কৰিব। দ্বিতীয় কথা - ব্যাধিৰ ৰূপ হোৱাৰ কাৰণে নিজেও অশান্ত হ'ব আৰু আনকো অশান্ত কৰিব। তেওঁ চিৎকাৰ কৰিব আৰু কৰ্মাতীতসকলে চলাই নিব। কাৰোবাৰ অলপ যত্নৰণা হ'লে তেতিয়াও বহুত চিৎকাৰ কৰে আৰু কাৰোবাৰ বেছি যত্নৰণা হ'লেও চলি থাকে। কৰ্মাতীত স্থিতিধাৰী দেহৰ মালিক হোৱাৰ কাৰণে কৰ্মভোগ থকা সৎসৎবও উপৰাম হোৱাৰ অভ্যাসী হয়। মাজে মাজে অশৰীৰী স্থিতিৰ অনুভৱে বেমাৰৰ পৰা নিলগ কৰি দিয়ে। যিদৰে বিজ্ঞানৰ সাধনৰ দ্বাৰা অচেতন কৰি দিয়ে তেতিয়া যত্নৰণা হ'লেও পাহৰি যায়, যত্নৰণা অনুভৱ নকৰে কিয়নো দৰবৰ নিচা থাকে। কৰ্মাতীত

অৱস্থাৰসকল অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাসী হোৱাৰ কাৰণে মাজে মাজে এই আত্মিক ইঞ্জেক্সন (বেজী) লাগি যায়। এই কাৰণে শূলৰ পৰা কাঁইট (অতি দুখ-বেদনাও সামান্য যেন) অনুভৱ হয়। আন এটা কথা - পিতাক অনুসৰণ কৰাৰ কাৰণে বিশেষ আত্মগৰ্ভাৱী হোৱাৰ প্ৰত্যক্ষ ফল পিতাৰ পৰা বিশেষ অন্তৰৰ আৰ্শীবাদ প্ৰাপ্ত হয়। এটা নিজৰ অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাসে, দ্বিতীয়তে আত্মগৰ্ভাৱী হোৱাৰ প্ৰত্যক্ষ ফল পিতাৰ আৰ্শীবাদে বেমাৰ অৰ্থাৎ কৰ্মভোগক শূলৰ পৰা কাঁইট কৰি দিয়ে। কৰ্মাতীত শ্বেৰ্ণ আত্মাই কৰ্মভোগক, কৰ্মযোগৰ স্থিতিতৈ পৰিৱৰ্তন কৰি দিব। গতিকে এনেকুৱা অনুভৱ হয়নে নে বহুত ডাঙৰ কথা বুলি ভাবা? সহজ নে কঠিন? সৰুক ডাঙৰ কথা কৰা বা ডাঙৰক সৰু কথা কৰা - এয়া নিজৰ স্থিতিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। অস্থিৰ হোৱা বা নিজৰ অধিকাৰী বোধৰ সম্ভৱমত থকা - নিজৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। কি হৈ গ'ল বা যি হ'ল সেয়া ভাল হ'ল - এয়া নিজৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। এই নিশ্চয়ে বেয়াকো ভাললৈ পৰিৱৰ্তন কৰি দিব পাৰে কিয়নো হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হোৱাৰ কাৰণে আৰু সময়ে সময়ে ব্যৱহাৰিক কাকত (প্ৰেকটিকেল পেপাৰ) নাটক অনুসৰি অহাৰ কাৰণে কিছুমান কথা ভাল ৰূপত সন্মুখত আহিব আৰু অনেকবাৰ ভাল ৰূপ হোৱা সৎস্বৰূপ বাহ্যিক ৰূপ লোকচান কাৰক হ'ব বা যাক তোমালোকে কোৱা এইটো ৰূপত ভাল নহ'ল। পৰিস্থিতি আহিব, এতিয়ালৈকেও এনেকুৱা ৰূপত পৰিস্থিতি আহি আছে আৰু আহিও থাকিব। কিন্তু লোকচানৰ পৰ্দাৰ আঁৰত লাভ লুকাই থাকে। বাহিৰৰ পৰ্দা লোকচান কাৰক দেখা যায়, যদি অলপ সময় ধৈৰ্যশীল অৱস্থাত, সহনশীল স্থিতিৰে অন্তৰ্मुखী হৈ চোৱা তেতিয়া বাহিৰৰ পৰ্দাৰ আঁৰত যি লুকাই আছে, সেয়া তোমালোকৰ দৃষ্টিগোচৰ হ'ব, ওপৰৰ কথা দেখিও নেদেখিবা। পৰিৱৰ্তন হ'ব হোৱা নহয়? যেতিয়া সেই হ'ব পাৰে আৰু ৰত্নক পৃথক কৰিব পাৰে তেন্তে পৰিৱৰ্তন হ'ব নিজৰ লুকাই থকা লাভ অৰ্জন কৰি ল'ব, লোকচানৰ মাজৰ পৰা লাভক বিচাৰি ল'ব। বুজিলা? সোনকালে ভয় খাই যোৱা নহয়। ইয়াৰ পৰা কি হয়? যি ভাল ভবা হয় সেয়াও ভয় খোৱাৰ কাৰণে সলনি হৈ যায়। গতিকে ভয় নাখাব। কৰ্মক দেখি কৰ্মৰ বন্ধনত আৱদ্ধ নহ'বা। কি হৈ গ'ল, কেনেকৈ হৈ গ'ল, এনেকুৱাতো হ'ব নালাগিছিল, মোৰ ক্ষেত্ৰতে কিয় হয়, মোৰেই ভাগ্য হয়তো এনেকুৱা - এনেকৈ ৰছী বান্ধি গৈ থকা। এই সংকল্পই হৈছে ৰছী। সেইবাবে কৰ্মৰ বন্ধনত আহি যোৱা। বৰ্যথ সংকল্পই কৰ্মবন্ধনৰ সূক্ষ্ম ৰছী। কৰ্মাতীত আত্মাই ক'ব - যি হয় সেয়া ভাল, ময়ো ভাল, পিতাও ভাল, নাটকো ভাল। ই বন্ধনক কটা কেঁচীৰ কাম কৰে। বন্ধন সমাপ্ত হৈ গ'ল তেন্তে কৰ্মাতীত হৈ গ'ল নহয় জানো। কল্যাণকাৰী পিতাৰ সন্তান হোৱাৰ কাৰণে সংগমযুগৰ প্ৰতিটো চেকেণ্ড কল্যাণকাৰী। প্ৰতিটো চেকেণ্ড নিজৰ পেছাই হ'ল কল্যাণ কৰা, সেৱাই হৈছে কল্যাণ কৰা। বৰাহমণৰ বৃত্তিয়েই হ'ল বিশ্ব-পৰিৱৰ্তক, বিশ্ব-কল্যাণী এনেকুৱা নিশ্চয় বুদ্ধিৰ আত্মাৰ কাৰণে প্ৰতিটো মুহূৰ্ত নিশ্চিত কল্যাণকাৰী হয়। বুজিলা?

এতিয়া কৰ্মাতীত অৱস্থাৰ পৰিভাষাতো বহুত। যিদৰে কৰ্মৰ গতি গুঢ়, কৰ্মাতীত স্থিতিৰ পৰিভাষাও অতি মহান, আৰু কৰ্মাতীত হোৱাতো জৰুৰী হয়। কৰ্মাতীত নহ'লে লগত নাযাব। লগত কোন যাব? যিসকল সমান হ'ব। পিতা বৰহমাক দেখিলা - কৰ্মাতীত স্থিতি কেনেকৈ প্ৰাপ্ত কৰিলে? কৰ্মাতীত হ'বলৈ অনুসৰণ কৰা অৰ্থাৎ লগত যোৱাৰ যোগ্য হোৱা। আজি ইমানেই শুনালোঁ, এইখিনি পৰীক্ষা কৰিবা, পাছলৈ আৰু শুনাম। ভালবাবু!

সৰ্ব অধিকাৰী স্থিতিত স্থিত হৈ থাকোঁতা, কৰ্মবন্ধনক কৰ্ম সম্বন্ধলৈ সলনি কৰোঁতা, কৰ্মভোগক কৰ্মযোগৰ স্থিতিত শূলৰ পৰা কাঁইট কৰি দিওঁতা, প্ৰতিটো চেকেণ্ড কল্যাণ কৰোঁতা, সদায় পিতা বৰহমাৰ সমান কৰ্মাতীত স্থিতিৰ সমীপ অনুভৱ কৰোঁতা - এনেকুৱা বিশেষ আত্মাসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

অব্যক্ত বাপদাদাৰ দলসমূহৰ সৈতে সাক্ষাৎ

1) সদায় নিজক সৰ্বমুখ পিতাৰ সৰ্বমুখ সন্তান বুলি অনুভৱ কৰানে? কেতিয়াবা সৰ্বমুখ, কেতিয়াবা দুৰ্বল - এনেকুৱাতো নোহোৱা? সৰ্বমুখ অৰ্থাৎ সদায় বিজয়ী। সৰ্বমুখৰ কেতিয়াও পৰাজয় হ'ব নোৱাৰে। সপোন, সংকল্প আৰু কৰ্ম সকলোতে সদায় বিজয়ী - ইয়াক কোৱা হয় সৰ্বমুখ। এনেকুৱা সৰ্বমুখ হোৱানে? কিয়নো যি এতিয়াৰ বিজয়ী, বহুকালৰ পৰা তেৱেঁই বিজয় মালাত গায়ন-পূজন যোগ্য হয়। যদি বহুকালৰ বিজয়ী নহয়, সৰ্বমুখ নহয় তেন্তে বহুকালৰ গায়ন-পূজন যোগ্য নহয়। যি সদায় আৰু বহুকালৰ বিজয়ী হয়, তেওঁলোকেই বহুত সময় বিজয় মালাত গায়ন-পূজনত আহে আৰু যি কেতিয়াবা কেতিয়াবাৰ বিজয়ী, তেওঁলোক কেতিয়াবা কেতিয়াবাৰ অৰ্থাৎ 16 হাজাৰৰ মালাত আহিব। তেন্তে বহুকালৰ হিচাপ আছে আৰু সদাকালৰ হিচাপ আছে। 16 হাজাৰৰ মালা সকলো মন্দিৰত নাথাকে, ক'ববাত ক'ববাত থাকে।

2) সকলোৱে নিজক এই বিশাল নাটকত মুখ্য ভূমিকা পালন কৰোঁতা আত্মা বুলি অনুভৱ কৰানে? তোমালোক সকলোৰে মুখ্য ভূমিকা। মুখ্য ভূমিকা পালন কৰোঁতা কিয় হ'লা? কিয়নো যি উচ্চতকৈ উচ্চ পিতা বিন্দু (শূন্য) হয় - তেওঁৰ সৈতে ভূমিকা পালন কৰোঁতা হোৱা। তোমালোকো শূন্য অৰ্থাৎ বিন্দু। কিন্তু তোমালোক শৰীৰধাৰী হোৱা আৰু পিতা সদায় বিন্দু হৈ থাকে। তেন্তে বিন্দুৰ লগত ভূমিকা পালন কৰোঁতা মুখ্য ভাৱীয়া হোৱা - এইটো স্মৃতিত থাকিলে সদায়েই যথার্থ ভূমিকা পালন কৰিবা, স্বতঃ মনোযোগ যাব। যেনেকৈ হদৰ নাটকত মুখ্য ভাৱীয়াৰ কিমান মনোযোগ থাকে! সকলোতকৈ উচ্চ মুখ্য ভাৱীয়াৰ ভূমিকা হৈছে তোমালোকৰ। সদায় এইটো নিচা আৰু আনন্দত থাকা - বাঃ!, মোৰ মুখ্য ভূমিকা যাক গোটেই বিশ্বৰ আত্মাসকলে বাৰে বাৰে দোহাৰে? দ্বাপৰৰ পৰা এয়া যি কীৰ্তন কৰে সেয়া তোমালোকৰ এই সময়ৰ মুখ্য ভূমিকাৰেই স্মাৰক। কিমান শ্বেৰ্ণ স্মাৰক ৰচিত হৈ আছে! তোমালোক স্বয়ং মুখ্য ভাৱীয়া হোৱা সেইবাবে তোমালোকৰ

পিছত এতিয়ালৈকেও তোমালোকৰ গায়ন চলি থাকে। অন্তিম জন্মতো নিজৰ গায়ন শুনি আছা। গোপী বল্লভৰো গায়ন আছে আৰু গোৱাল-বালকৰো গায়ন আছে, গোপিকাসকলৰো গায়ন আছে। পিতাৰ শিৱৰ ৰূপত গায়ন আছে আৰু সন্তানসকলৰ শক্তিৰ ৰূপত গায়ন আছে। গতিকে সদায় মুখ্য ভূমিকা পালন কৰোঁতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা – এইটো স্মৃতিত আনন্দেৰে আগবাঢ়ি যোৱা।

কুমাৰসকলৰ প্ৰতি:- 1) সহজযোগী কুমাৰ হোৱা নহয়? নিৰন্তৰ যোগী কুমাৰ, কৰ্মযোগী কুমাৰ কিয়নো যিমানে নিজক আগুৱাই নিব বিচৰা সিমানে আগুৱাই নিব পাৰা। কিয়? নিবন্ধন, সাংসাৰিক দায়িত্ব নাই সেইকাৰণে বোজা মুক্ত। বোজা মুক্ত হোৱাৰ বাবে যিমান উচ্চলৈ যাব বিচৰা যাব পাৰা। নিৰন্তৰ যোগী, সহজ যোগী – এয়া হৈছে উচ্চ স্থিতি, এয়া হৈছে উচ্চলৈ যোৱা। এনে উচ্চ স্থিতিধাৰীসকলক কোৱা হয় – ‘বিজয়ী কুমাৰ’। বিজয়ী হোৱানে নে কেতিয়াবা পৰাজয়, কেতিয়াবা জয় – এই খেলতো নেখেলা নহয়? যদি কেতিয়াবা পৰাজয় কেতিয়াবা জয়ৰ সংস্কাৰ থাকে তেন্তে একৰস স্থিতিৰ অনুভৱ নহ’ব। এজনৰ স্নেহত মগন হৈ থকাৰ অনুভৱ কৰিব নোৱাৰিবা।

2) সদায় প্ৰতিটো কৰ্মত চমৎকাৰ কৰোঁতা কুমাৰ হোৱা নহয়? কোনো কৰ্মই যাতে সাধাৰণ নহয়, চমৎকাৰ কৰোঁতা হওঁক। যেনেদৰে পিতাৰ মহিমা কৰা, পিতাৰ চমৎকাৰৰ গায়ন কৰা, এনেকুৱা কুমাৰ অৰ্থাৎ প্ৰতিটো কৰ্মত চমৎকাৰ দেখাওঁতা। কেতিয়াবা কেনেকুৱা, কেতিয়াবা আন কেনেকুৱা নহয়। এনেকুৱা নহয় – য’ত কোনোবাই আকষিত কৰিলে আকষিত হৈ যাব। বাগৰি ফুৰা লোটা নহ’বা। কেতিয়াবা ক’ৰবাত বাগৰি ফুৰিবা, কেতিয়াবা ক’ৰবাত। এনেকুৱা নহয়। চমৎকাৰ কৰোঁতা হোৱা। অবিনাশী, অবিনাশী কৰি তোলোঁতা হয় – এনেকৈ প্ৰত্যাহ্বান জনাওঁতা হোৱা। এনেকুৱা চমৎকাৰ কৰি দেখুওৱা যাতে প্ৰত্যেক কুমাৰ চলন্ত ফৰিস্তা হয়, দূৰৈৰ পৰাই ফৰিস্তাবোধৰ জিলিকনি অনুভৱ হওঁক। বাণীৰে সেৱাৰ অনুষ্ঠানতো বহুত কৰিলা, সেয়াতো কৰিবাই কিন্তু আজিকালি প্ৰত্যেক্ষ প্ৰমাণ বিচাৰে। প্ৰত্যেক্ষ প্ৰমাণ, সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰমাণ। প্ৰত্যেক্ষ প্ৰমাণ ইমান হৈ যাওঁক তেতিয়া সহজে সেৱা হৈ যাব। ফৰিস্তাবোধৰ সেৱা কৰা তেতিয়া পৰিশ্ৰম কম সফলতা অধিক হ’ব। কেৱল বাণীৰে সেৱা নকৰিবা কিন্তু মন, বাণী, আৰু কৰ্ম তিনিওটাৰে একেলগে সেৱা হওঁক – ইয়াক কোৱা হয় ‘চমৎকাৰ’। ভাল বাৰু!

বিদায় বেলাত:- চাৰিওফালৰ তীবৰ পুৰুষাখী, সৰ্বদা সেৱাধাৰী, সদায় ‘ডৱল লাইট’ হৈ অন্যকো ‘ডৱল লাইট’ কৰি তোলোঁতা, সফলতাক অধিকাৰেৰে প্ৰাপ্ত কৰোঁতা, সদায় পিতাৰ সমান আগবাঢ়ি যাওঁতা আৰু অন্যকো আগবঢ়াই নিওঁতা, এনেকুৱা সদায় উৎসাহ-উদ্দীপনাত থাকোঁতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক, স্নেহী সন্তানসকলক বাপদাদাৰ বহুত বহুত গভীৰ আন্তৰিক প্ৰেমপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।

বৰদান: খোজে প্ৰতি সন্ধান হৈ পদমৰ উপাৰ্জন কৰোঁতা পদমপতি হোৱা

পিতাই সন্তানসকলক বহুত উচ্চ স্থিতিত থাকিবলৈ সন্ধান কৰি আছে সেইকাৰণে এতিয়া অলপো গাফলতি কৰাৰ সময় নাই, এতিয়াতো খোজে প্ৰতি সন্ধান হৈ, কদমত পদমৰ উপাৰ্জন কৰি পদমপতি হোৱা। যেনেকুৱা নাম পদমাপদম ভাগ্যশালী, তেনেকুৱা কৰ্মও হওক। এটা খোজো যাতে পদম উপাৰ্জন নকৰাকৈ নিদিয়া। গতিকে বহুত ভাবি-চিন্তি শ্ৰীমত অনুসৰি প্ৰতিটো খোজ আগবঢ়োৱা। শ্ৰীমতত নিজৰ মত মিহলি নকৰিবা।

স্লোগান: মনক আদেশ অনুসৰি চলোৱা তেতিয়া ‘মনমনাভৱ’ৰ স্থিতি স্বেতঃ থাকিব।

!! ওঁ শান্তি !!